

[Aksel Larsen.]

dem, man betegner med et ord, som synes at være ved at blive upopulært i deres egne kredse, nemlig arbejdsgiverne.

Jeg tillader mig at sige — også selv om jeg måske skulle have sagt det før fra denne talerstol — at hvis en mand uden egen skyld kommer til skade på sit arbejde eller bliver kørt over af et motorkøretøj på gaden, kommer man ikke og siger: du kan kun få hjælp i anledning af den ulykke, hvis du selv har forsikret dig imod den. Der er ingen, der forlanger, at arbejderne skal forsikre sig specielt imod ulykker på deres arbejdsplads; der er ingen, der forlanger, at fodgængerne skal forsikre sig imod at blive kørt over af et motorkøretøj. Nej, man forlanger, at de, der har motorkøretøjer, skal forsikre sig imod at komme til at foranstalte ulykker. Ja men det er i det mindste en lige så alvorlig ulykke — og socialt set er det en alvorligere ulykke — at blive arbejdsløs som at komme ud for en ulykke på sin arbejdsplads eller i trafikken, selv om det i de sidste tilfælde naturligvis individuelt set kan være en meget værre ulykke.

Jeg finder, at det er principielt forkert at forlange, at arbejderne skal betale et højt kontingent til arbejdsløhedskassen for overhovedet at få hjælp, når de bliver arbejdsløse. Udgiften til det, man kalder arbejdsløhedsunderstøttelse — hvis man kunne finde et pænere ord, ville jeg være tilhænger af det — burde naturligvis betales dels af arbejdsgiverne, dels af samfundet, af staten, og måske også af kommunerne. Men når dette er sagt, vil jeg tilføje, at jeg vil håbe og ønske, at man under den videre behandling af disse lovforslag må nå til en betydelig forbedring af dem. Der er vel grund til at formode, at den højtærede socialminister — sin gode vilje til trods — ikke har kunnet komme videre i regeringen, men så har jeg da i hvert fald lov til at håbe, at der vil være større velvilje i folketinget eller hos folketingets flertal, end der måske har været i regeringen, sådan at vi får forbedret det af den højtærede socialminister fremsatte lovforslag og måske oven i købet får gennemført det af det ærede medlem hr. Alfred Jensen m. fl. fremsatte lovforslag.

Vi er i den gunstige situation, siger den

højtærede socialminister, at der er en restledighed, som vi måske kan komme til livs. Jeg vil udtrykke det på anden måde: vi er kommet i den gunstige situation, at der gennemgående er en relativ høj beskæftigelse og en meget stærk økonomisk aktivitet, at valutasisituationen er god, og at statskassen har stigende indtægter og hvert eneste år et stort overskud. Jeg synes, vi skulle benytte denne gunstige situation til at forbedre arbejdsløhedslovgivningen gennemgribende; og vil man ikke benytte lejligheden til at gå så langt, som man burde: at lade samfundet og arbejdsgiverne overtage alle udgifterne ved arbejdsløhedsforsikringen, så kunne man dog i alt fald benytte den gunstige lejlighed til nu at forbedre arbejdsløhedsunderstøttelsen, herunder også de forskellige tillæg, og gøre det alt sammen på statens regning.

Vi havde forleden her til behandling et lovforslag om nedsættelse af skatterne. Regeringen var kommet til det resultat, at man kunne nedsætte statsskatterne med ca. 250 mill. kr. Det er uhyre prisværdigt, at regeringen er kommet til det resultat, og jeg tror ikke, man behøver at nære betænkeligheder; der sker ikke nogen ulykke for staten ved denne nedsættelse af skatterne. Jeg er sikker på, at hvis man kun så finansielt på det, kunne man have nedsat skatterne yderligere. Men jeg erkender, at jeg ville finde det rimeligere, om man i stedet for yderligere skattnedsættelser forhøjede statens ydelser til den del af befolkningen, der trænger — i dette tilfælde til de arbejdsløse.

Så vidt jeg kan se af bemærkningerne til ministerens lovforslag, er det meningen, af statskassens andel af de udgifter, ministerens lovforslag vil foranledige, efter fradrag af arbejdsgivernes bidrag skulle være 22 mill. kr., og at hele merudgiften skulle være 35,9 mill. kr. Lad os være enige om, at har man råd til at give 250 mill. kr. i skattelettelse — og så er man endda sikker på, at statsregnskabet alligevel vil komme til at se pænere ud end i det foregående år, fordi skatteindtægterne stiger endnu mere — har man også råd til at lade staten betale mere end de 22 mill. kr., man her forudsætter. Den kunne sikkert godt betale i hvert fald de 35,9 mill. kr., og hvis man kunne bekvemme sig til at gå derop, kunne